

Zsigi Percek

és

MI ? ONE
wheled

2. különszám

határtalanul!

A DOROGI ZSIGMOND VILMOS GIMNÁZIUM ÉS

AZ ÉRSEKÚJVÁRI PÁZMÁNY PÉTER GIMNÁZIUM

DIÁKJAINAK KÖZÖS KIADVÁNYA

2014. június

Mikor is kezdődött ez az egész?

Hétfő reggel, osztályfőnöki óra, a hétvége fáradalmi az arcokon. Az osztályfőnökünk, Benkő tanárnő, jó hírt közölt velünk: kirándulhatunk a Határtalanul! pályázat keretein belül egy dorogi középiskolával 2014 júniusában, ez a hír löketet adott a hét elkövetkezendő napjaira nézve.

Elérkezett a várva várt nap, az indulás napja. Mindenki izgatott volt, hogy végre egy rövid időre kiszabadulhatunk a mókuserékből, és végre kiruccanhatunk egyet. Már az odaúton sokat nevtünk, és megkezdődött a szokásos, „ki mit hozott enni, gyorsan bontsunk fel mindent” történet. Csak egy szokásos osztálykirándulás.

Az első célpontunk Esztergom volt, azon belül az Esztergomi Nagyboldogasszony Bazilika, ami Magyarország legmagasabb egyházi épülete. Mária, az idegenvezető,

végig-kalauzolt bennünket a templom fő nevezetességein: altemplom, templom, kincstár, panoráma terasz, kupola.

Az altemplom bejáratában Andreas Schroth bécsi szobrász műve az Örök Élet és az Utolsó ítélet szobra található. A két, közel három méter magas, fehér kőből készült szobor magas talapzaton áll. Az egyik szobor az örök életet szimbolizálja a lefelé fordított fáklyával, és az égre mutató jobbával. A másik szobor a páлмаággal és a koszorúval a lélek gyászát fejezi ki. A diadal pálmáját és baljával az érdem koszorúját tartja, talaján felirattal: „Ha majd megjelenik a legfőbb pásztor, elnyeritek a dicsőség hervadhatatlan koszorúját, a versenyző is csak akkor nyeri el a babérkoszorút, ha szabályszerűen küzd.”

A középkori Esztergom központja a vár, amely már Géza fejedelem uralkodói székhelye volt. A templom alapítólevelét 1001 húsvétján adták ki. Szent István király az általa alapított érsekségnek adta a magaslat északi részét, így az eredeti templom a várban épült fel 1010-ben. A Bazilika 1189 és 1195 között tűzvész áldozata lett a királyi palotával együtt. A török közel százötven évig uralta a templomot és a várat is, majd amikor a

Habsburg csapatok felszabadították a templom és a palota romokban állt Barkóczy Ferenc érseknek sikerült először elérnie, hogy Mária Terézia jóváhagyja az érsekség székhelyének újjáépítését. Bakóczy halála után leállt az építkezés, s később 1819-ben Rudnay Sándor érsek közreműködésével folytatódott. A zárókövet csak 1869-ben, Simor János érseksége idején helyezték el.

A templomban található orgonának kb. 8 ezer sípja van jelenleg, a céljuk a 12 ezer síp elérése. Liszt Ferenc ezen az orgonán játszotta el Esztergomi mise alkotását 1856-ban a bazilika felszentelésekor.

Az egyházi kincstárak az istentiszteleteknél használt értékes tárgyak: kelyhek, keresztek, úrmutatók, ereklyetartók, miseruhák kincstárai. A székesegyházak kincstárába mindig a művészeti értékesebb, anyagukban nemesebb tárgyak kerültek. Magyarország leggazdagabb egyházi kincstárát

Esztergomban találjuk. Simor János hercegprímás 1886-ban tette a nagyközönség számára megtekinthetővé a kincstárát. Többek között: Suky Benedek kelyhe, amely a legszebb magyar gótikus kehely, 1440 körül a gyulafehérvári székesegyház számára készült, onnan egy évszázad múlva került a Kincstárba; Mátyás kálvária, az európai ötvösművészetnek egyik legkiválóbb remeke, két különböző korú részből áll. Felső része a tulajdonképpeni Kálvária 1400-1410 között készült, alsó részét pedig Mátyás király készítette. A színaranyból készített szobrocskákat a zománc teljesen beborítja. Keretét gyémántok, zafírok, rubinok és gyöngyök díszítik; Koronázási eskükereszt 1250 körül készült, talpa 1634-ben, magyar munka. A gazdag filigrándíszsel és

drágakövekkel ékesített aranykeresztet a koronázáskor használták, ezt kezében tartva tette esküjét a király.

A Panoráma terem az Esztergomi Bazilikában a Főszékesegyházi Kincstár felett a II. emeleten található, az ott megpihenő látogatók számára megjeleníti a Bazilika építéstörténetének részleteit. A terem

123 méter Duna feletti magasságból, szinte a középkori Víziváros fölé emelkedve nyújt különleges kilátást a Dunakanyarra, előtérben a Mária Valéria híddal. Itt található az Esztergomi Várhegy kiépítésének makettje.

A kupolába, keskeny csigalépcső vezet fel. Mire felértünk teljesen elfáradtunk, de a kilátás mindenért kárpótolt. Szemetgyönyörködtető látványban volt részünk. Elfogyak a szavaink, csak néztük a Duna gyors folyását, a káprázatos hegyeket, és a csodaszép városi

panorámát.

Fáradtan értünk a Hotel Granteba, már megörültünk, hogy pihenhetünk egy kicsit, körbenéztünk a szobákban, kipróbáltuk az ágyakat és a kanapét. Ekkor szóltak, hogy már indulunk is tovább. A következő úticél Drog volt. Az

iskolában megtudhattuk, hogy Zsigmond Vilmos az iskola névadója. Hlavicska Andrea tanárnő tartotta az előadást, mesélt a bányamérnök gyermekkoráról, a bányászattal kapcsolatos múltjáról, kutatásairól. A pedagógusok és a tanulók is egyetértettek abban, hogy egy a városhoz köthető bányász nevet kell viselnie az iskolának.

Ezután a Világháborús emlékműhöz mentünk, ahol a Trianon 74. évfordulójára és a Nemzeti Összetartozás napjára emlékeztünk.

Majd tettünk egy kisebb túrát a Mária barlanghoz, onnan pedig fel a Kálváriára, ahonnan beláttuk a egész várost. Itt piknikeztünk, majd versenyeztünk, ki ér le hamarabb.

A legjobb csapatkovácsoló ereje, a Dorogról Esztergomba vezető 6 km-s gyalogtúra volt, ahol kitapasztalhattuk, hogy mekkora a túróképességünk, és milyen

kondícióval rendelkezünk. Ezt a következő napokban is kamatoztattuk. Egy fárasztó nap után értünk vissza a hotelba. A vacsora isteni volt, mindenki kivétel nélkül jól lakott. Még késő délután, este a hotel által nyújtott lehetőségeket is kihasználtuk. Biliárdoztunk, tollaslabdázunk, asztaliteniszeztünk, fociztunk, és mindenekelőtt élveztük egymást társaságát.

Az elkövetkező napokban az úticél a város, történelmi helyszín, kulturális-, politikai-, művelődési-, gazdasági központ volt, ahol a fű zöldebb, a nap fényesebben ragyog, ahol a sárga villamos is sárgábbnak tűnik, ahol a levegő szmogosabb, és ez a város pedig nem más, mint Budapest (de nem éjjel-nappal!).

Korán reggel, amikor kirángattak minket az ágyból (na jó, nem szó szerint rángattak ki minket, tulajdonképpen sehogy sem bántalmaztak minket vagy egyéb durva módszert sem alkalmaztak, csak hát ez így ide passzol) gyors fogmosás, némileg emberi külsőt próbáltunk varázsolni magunkra (nem mintha mi nem fogadtunk volna szót, és csibeidőkor vagyis este 10 órakor még nem aludtunk volna!) csak hát az utazás megviselt mindenkit, a klímaváltozás (kb. 12km Dorog Szlovákiától!) is, meg az éghajlati viszonyok. Tehát gyorsan

megreggeliztünk és már repültünk is Budapestre.

Menet közben megálltunk a Pázmány Péter Katolikus Egyetemenél, hogy megcsodáljuk a Makovecz

Imre által tervezett épületcsoportot, annak csodás parkját és, hogy ezzel is minél többet megtudjunk az iskolánk névadójának, Pázmány Péternek magyarországi tevékenységeiről.

Az utunk (vagyis a buszunk) tovább vitt minket a Magyar Állami Földtani Intézetbe, ahol kettévált a közös kis csoportunk, és elkezdtuk bebarangolni az egész intézetet. Mindenki

megcsodálhatta az értékes ásványkincseket, a kréta időből visszamaradt kagylóhéjakat, illetve a lávában megmaradt dinoszaurusz lábnyomokat is. És sokan olyat is láttunk, amit még nem sokan a világon -fluoreszkáló kőzeteket- amik komolyan világítottak az ultraibolya fény alatt, de szerencsére senkin se véltünk felfedezni vérnymokat (lásd.: Dr. Csont).

Miután kicsit hűsöltünk a kőzetek között, újult erővel folytattuk a városnézést, a következő megállónk pedig a Kerepesi temető volt, ahol tiszteletünket tettük Zsigmondy Vilmos sírjánál, illetve ha már ott voltunk, megtekintettük szeretett

osztályfőnöknők kedvenc írójának sírját - Jókai Mórét.

A városnézés folytatódott, a következő program pedig a Széchenyi fürdő megtekintése volt, illetve az ott található szobor Zsigmond Vilmosról, annak tiszteletére, hogy az értékes forrásvizet megtalálta.

A várost pedig továbbá a buszból figyeltük, néztük, csodáltuk, elvégre ott az idő kellemesebb volt, mint a kint lévő égető Nap alatt. Miután kicsit lehűtöttük magunkat, következett a Margit szigeti sétánk. Talán mondanunk sem kell, hogy szinte mindenki

megtámadta a kajás strandokat, és mindenkiből csak azt lehetett látni, hogy lángos, hamburger vagy pizza fejük van, és csak csámcsogó hangot hallottunk. Délután 14:00 óra, hangos zene, mindenki néz a másikra értetlenül, hogy vajon mit is jelenthet ez. Vajon a tiszteletünkre valami nagy bulit szerveztek, és még

Brad Pitt-et is elhívták? De sajnos kellemesen kellett csalódnunk, ugyanis a Margit szigeti zenélő szökőkút (ami melleleg

Magyarország

legnagyobb zenélő szökőkútja!) 30

méterre felövelő vízugarának táncát láthattuk, ami a nagy

forrásban 15 perc enyhülést jelentett számunkra. Miután mindenki belakott, felfrissült, folytattuk a sétánkat a Margit szigeten.

A sétaközben jobb oldalt egyszer csak a semmiből elénk tárult egy régi rom, egy bizonyos kolostoré... Erről a kolostorról azt kell tudnunk, hogy: IV. Béla magyar királyunk, amikor a tatárok elől menekült, az akkor már terhes feleségével, Istenhez fohászkodva, hogy maradjon életben a családjával és az országba se tegyenek túlzottan nagy kárt a törökök, IV. Béla azt „ígérte“ Istennek cserébe,

hogy ha segít
túlélni

Magyarországnak

a tatárok

támadását, akkor

ha fia születik

papot neveltet

belőle, és ha lánya

születik akkor

pedig apácának

adja. IV. Béla

királyunknak lánya

született, amikor

szülei elmesélték

Margitnak, hogy mit ígérték Istennek cserébe (ugyanis a tatároktól Magyarországot megmentette Isten), édesapja leakarta beszélni arról, hogy tartsa be Margit az ígéretet, de Margit elegett tett édesapja ígértének, és 3 évesen a Domonkos rendi apácákhoz került. Itt a Nyulak szigetén élt haláláig,- 27 évesen tüdőgyulladásban hunyt el. Elbandukoltunk a Japán kertben lévő tóhoz, ahol a galambok nyugott kis madár életét zavartuk meg a paparazziskodásunkkal, természetesen jó modell alanyok voltak.

Majd lassan ismét a buszhoz tartottunk, a hotelhoz vezető úton kitettünk pár dorogi diákot (nem mintha bajunk lett volna velük vagy bármi hasonló!) az otthonánál és mi pedig utaztunk vissza a szállásunkra, és mindenki kellemes fáradtsággal behuppant a pihe-puha ágyikójába (bár páran fogták magukat és elkezdtek párnacsatázni illetve az ágyon ugrálva táncolni, de ebbe inkább ne menjünk bele...). Majd jött a vacsi, egy kis csapatépítő játék,- vagyis foci illetve asztalitenisz, ezek után pedig még egy kis traccs party, majd mindenkinek „köpött a maci“.

Túrászunk? Miért is ne? Dorogon és Esztergomban hegyek vettek minket körül. Meg is másztunk párat. Ilyen például a Strázsa-hegy, tanösvényen jutottunk el a hegytetőre, ahol egy katonai kilátó is található. Itt megpihentünk, ettünk, ittunk, de a java még csak ezután következett. Hosszú út állt még előttünk.

A sok séta után rövid pihenőt tettünk, majd közölték velünk, hogy aki akar, az itt maradhat pihenhet tovább, de aki még bírja, felmehet a Tündérkapuhoz is akár. Többen be is vállaltuk ezt a „kis” túrát. És szerintem mondhatom, hogy nem bántuk ezt meg.

Készült egy fénykép a Sátorkőpusztai-barlang

bejáratánál is.

A legbátrabbak pedig keskeny erdei, kitaposott, sziklás úton felmerészkedhettek a már az előbb említett Tündérkapuhoz. Itt megtaláltuk a barlang eredeti bejáratát.

Kőbe véstük a gimnáziumunkat legjobban jellemző három betűt /PPG/ , hogy emléket hagyjunk magunk után az utókornak.

A csoport
másik fele, aki nem jött fel velünk, kísértelt a tanösvény utolsó állomására, a Gyilkos tó partjára, több őshonos halfaj lakhelyéül szolgáló tó neve valószínűleg onnan ered, hogy a hínáros vize miatt többen is meghaltak benne. A vízpartól nagyszerűen látszik a Strázsa-hegy, és a tetején álló kilátó is. Itt vártak ránk.

Mint mindennek, ennek a kirándulásnak is elérkezett a vége. Fáradtan, de rengeteg új élménnyel indultunk haza. Az út során már nem voltunk olyan hangosak, nem énekeltünk, nem neveltünk már annyit. Mindenki a szomszédjával csendben beszélgetett, vagy éppen elaludt.

Új élményekkel, tapasztalatokkal és remek kondival gyarapodtunk.

/És a végére jó feszes fenekünk lett./